

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **CZT a.s.**, se sídlem Bratraců Veverkových 396, Pardubice, zastoupený JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34, Praha 8, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2009, č. j. 6 Ca 313/2006 - 174,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba na ochranu před nezákonným zásahem Generálního ředitelství cel (dále jen „žalovaný“). Tento nezákonný zásah stěžovatel spatřuje v tom, že žalovaný vydal dne 22. 9. 2006 stanovisko zn. 2006/3273/23 (dále jen „Stanovisko“), označující tabákové výrobky – doutníky GULLIVERS STANDARD, GULLIVERS EXTRA a Merlin za tabák ke kouření.

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti, ve znění jejího doplnění, skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb.,

soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Považuje za nesprávný závěr městského soudu, dle kterého byl žalovaný k vydání předmětného Stanoviska oprávněn, neboť metodicky řídí i celní úřady v oblasti správy cel a daní. Pojem „metodicky řídí“ není podle stěžovatele nikde v právním řádu vymezen. Rozeslané Stanovisko je ve svém důsledku příkazem k tomu, jak mají příslušné orgány v dané věci postupovat a jaké rozhodnutí mají vydat, a je tudíž nepřípustným zásahem do suverenity správce daně. Stěžovatel dále tvrdí, že správce daně i odvolací orgán se v dané věci evidentně řídily právním (odborným) názorem žalovaného a ačkoli předložil řadu důkazů, včetně tří znaleckých posudků, neměl šanci právní názor správních orgánů změnit. V závěru uvádí, že v tomto ohledu nelze akceptovat přístup a hodnocení správního soudu, který paušálně odkázal na možnost bránit se v rámci jednotlivých řízení.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel označuje napadený rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, protože podle názoru soudu není pro posouzení projednávané věci rozhodné, zda žalovaný byl či nebyl oprávněn k metodickému řízení, a přitom městský soud tvrdí, že žalovaný byl v daném případě oprávněn k vydání Stanoviska a že se jedná o prostředek metodického řízení. Městský soud měl podle stěžovatele také vyložit, co je smyslem a účelem metodického řízení, komu je metodické řízení určeno, jakými prostředky se provádí a co je jeho důsledkem. Dále musel důsledně, jasně a logicky vysvětlit, zda v předmětné věci je takový prostředek metodického řízení (Stanovisko) prostředkem právně dovoleným. Jelikož to neučinil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné i pro nedostatek důvodů. Stěžovatel poukazuje též na skutečnost, že v průběhu řízení tvrdil a prokazoval, že žalovaný svým Stanoviskem ovlivnil postup jemu podřízených orgánů v rámci jednotlivých řízení, které byly vedeny proti stěžovateli. Uvedené důkazy však městský soud neprovedl s odkazem, že mu to v řízení o žalobě na nezákonný zásah nepřísluší. Kdyby městský soud tyto důkazy provedl, zjistil by, že podřízené orgány celní správy na všech stupních postupují v souladu se Stanoviskem žalovaného, bez ohledu na věcné a právní argumenty stěžovatele. Proto stěžovatel označuje rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný, neboť nedostatky v dokazování zásadně ovlivnily závěry soudu o zásahu do jeho práv, čímž zatížily řízení před soudem jinou vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje s názorem městského soudu, že vydáním Stanoviska nedochází k nezákonnému zásahu do práv stěžovatele. Zásadně nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že překračuje svou pravomoc a určuje výsledek řízení, která se stěžovatelem vedou celní orgány. Konstatuje, že řízení podřízených orgánů, jehož součástí je i metodické řízení, se v celní správě provádí různými akty, a to jak závaznými, přísně formalizovanými, tak nezávaznými, jejichž forma není stanovena. Mezi nezávazné formy řízení patří právě stanovisko, jímž žalovaný nemůže určovat výsledek řízení. Předmětné Stanovisko tak nemůže přímo ani nepřímo zasahovat do práv stěžovatele. Vydáváním nezávazných stanovisek nemůže být ani porušena zásada zákonnosti zakotvená v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, a to jednak s ohledem na jeho doporučující charakter a jednak s ohledem na adresáta, kterým není daňový subjekt, ale žalovanému podřízené osoby. Pro úplnost žalovaný dodává, že stanovisko nemůže být ani důkazem v řízení. Správce daně je i přes existenci Stanoviska plně suverénní při svém rozhodování. Rozhodovací nezávislost správního

orgánu ve všech stupních je zajištěna také tím, že je na nejvyšším stupni (tj. u žalovaného) oddělena od metodické činnosti. Pojem „metodické řízení“ není ani nutné přesně definovat, k čemuž dospěl i městský soud. S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Dne 18. 8. 2009 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena replika stěžovatele k vyjádření žalovaného. V jejím úvodu stěžovatel deklaruje, že s tvrzeními žalovaného nesouhlasí. Podle jeho názoru není natolik důležité, zda metodická a rozhodovací činnost je v hierarchické struktuře žalovaného oddělena, ale rozhodující a podstatné je, zda předmětné Stanovisko mělo a má dopad do řízení, která se stěžovatelem vedly jemu podřízené orgány (celní úřady a celní ředitelství). Stěžovatel poukazuje na písemné vyjádření žalovaného, založené v soudním spisu, kde se hovoří o zjištění v rámci prováděné kontrolní činnosti. V této souvislosti stěžovatel upozorňuje na skutečnost, že inkriminované Stanovisko bylo vydáno dříve, než u něj Celní úřad Pardubice zahájil daňovou kontrolu. Následně zdůrazňuje, že považuje za důležité a současně i naléhavé vymezit pojem metodického řízení, které může být snadno zneužitelným nástrojem a přímo či nepřímo může zasahovat do práv konkrétních subjektů. Z faktického stavu věci podle něj jednoznačně vyplývá, že žalovaný předmětným stanoviskem instruoval, jak mají jemu podřízené celní orgány v tomto konkrétním případě stěžovatele postupovat a jak mají tabákové výrobky Gullivers a Merlin hodnotit. Tímto svým postupem porušil zásadu legality vyjádřenou v článku 2 odst. 3 Ústavy České republiky a nepřipustným způsobem zasáhl do práv stěžovatele, konkrétně do jeho práva na spravedlivý proces ve smyslu článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Svým nezákonným zásahem totiž žalovaný přinutil jemu podřízené orgány porušit zásady uvedené v § 2 odst. 1, 3 a 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), byť formálně uvedl, že správce daně má postupovat dle § 2 odst. 3 tohoto zákona.

Z předložené spisové dokumentace Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Žalovaný vydal dne 22. 9. 2006 stanovisko zn. 2006/3273/23. V jeho úvodu konstatoval, že v březnu téhož roku celní orgány odebraly vzorky tabákových výrobků Gullivers Extra a Merlin, které jsou na trhu prodávány jako doutníky. Celně technická laboratoř provedla analýzu těchto výrobků, která prohloubila podezření, že stěžovatelem dochází k účelovému zařazování označených výrobků do kategorie doutníky a cigarillos [§ 101 odst. 3 písm. b) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“)]. Zmíněné pochybnosti spočívaly v tom, že tyto výrobky vykazují znaky tabáku ke kouření [§ 101 odst. 3 písm. b) zákona o spotřebních daních]. Sazba spotřební daně z tabákových výrobků byla přitom 0,79 Kč na 1 ks doutníku, při zařazení do druhé kategorie by však činila 14,40 Kč, resp. 16,20 Kč (dle sazby platné do 31. 3. 2006 a od 1. 4. 2006) na 1 ks doutníku o hmotnosti 20 gramů. Odbor spotřebních daní žalovaného konzultoval své stanovisko s Ministerstvem financí, které uvedlo, že výrobky Gullivers Extra a Merlin je nutné posuzovat jako tabák ke kouření. Podle odborných posudků celně technické laboratoře tyto tabákové výrobky splňují formálně podmínky pro zařazení pod předmět daně doutníky a cigarillos.

V další části Stanoviska se hovoří o postupu celních úřadů Kolín a Pardubice, které ve spolupráci provedou kontrolu užití všech tabákových nálepek určených pro doutníky, které byly odebrány stěžovatelem. Bude-li zjištěno, že byly nálepky na tabákový výrobek „doutník“, „Gullivers Extra“ nebo „Merlin“ použity a tabákové výrobky byly následně uvedeny do volného daňového oběhu, bude zahájeno vyměřovací řízení s cílem vyměřit stěžovateli spotřební daň z tabákových výrobků se sazbou daně stanovenou pro tabák ke kouření. Pokud správce daně zjistí, že stěžovatel skladuje dotčené výrobky mimo daňový sklad ve volném daňovém oběhu, všechny je zajistí. Daň se z nich vyměřovat nebude, neboť bude již součástí stanovené daňové povinnosti v závislosti na použití tabákových nálepek a uvedení do volného daňového oběhu stěžovatelem. Jestliže ostatní celní úřady nebo celní ředitelství v rámci svých oprávnění zjistí, že předmětné výrobky jsou skladovány, dopravovány nebo prodávány, provede podle Stanoviska jejich zajištění. Daň vyměřována nebude, neboť bude již součástí daňové povinnosti vyměřené místně příslušným celním úřadem (Celní úřad Pardubice).

V příloze ke Stanovisku jsou uvedeny bližší skutečnosti, které vedly k závěru přijatému ve Stanovisku samotném. Je zde deklarováno, že výrobek Gullivers Extra pouze formálně splňuje podmínku pro zařazení do předmětu spotřební daně podle § 101 odst. 3 písm. b) zákona o spotřebních daních. Náplní tohoto výrobku je řezaná tabáková směs, která je běžně používána jako tabák ke kouření v cigaretovém papíru nebo v dutinkách a splňuje podmínky stanovené v § 101 odst. 3 písm. c) bod 1 zákona o spotřebních daních. Tabákový výrobek Gullivers Extra je svým vzhledem a vlastnostmi výrazně odlišný od doutníků. Výsledkem dokazování je skutečnost, že tento výrobek je tabákem ke kouření, nikoli doutníkem. Druhá část přílohy se věnuje tabákovému výrobku Merlin, který nesplňuje požadavky stanovené v § 101 odst. 3 písm. b) bod 1, 2, 3 a 4 zákona o spotřebních daních a svým složením, vlastnostmi a způsobem zpracování odpovídá tabákovému odpadu, který je předmětem daně dle písm. c) bodu 2 téhož ustanovení.

Stěžovatel se proti vydání Stanoviska bránil podáním žaloby o ochraně před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s. Městský soud se nejprve zabýval tvrzením žalovaného, že žaloba je nepřipustná, tomuto názoru však nepřisvědčil. Dále dospěl k závěru, že na místě není ani žalovaným navržené zastavení řízení o žalobě, jelikož nebylo možno jednoznačně vyloučit trvání důsledků, aniž by bylo postaveno najisto, zda se v daném případě jedná o nezákonný zásah či nikoliv. Městský soud se tedy žalobou zabýval věcně. Dospěl přitom k závěru, že vyhotovení Stanoviska a jeho rozeslání celním ředitelstvím a celním úřadům žalovaným neznamená přímé zkrácení stěžovatele na jeho právech. O jeho právech a povinnostech bylo totiž rozhodováno v samostatných řízeních. V případě Stanoviska se dle městského soudu v podstatě jednalo o informaci, jak je žalovaným nahlíženo na problém označování a zdanění stěžovatelem vyráběných uvedených tabákových výrobků. Městský soud se neztotožnil ani s názorem stěžovatele, že orgány celní správy byly od počátku seznámeny s výrobou a charakterem těchto výrobků, akceptovaly, že byly označovány tabákovými nálepkami jako doutníky, a následná změna tohoto názoru je proto porušením zásady ochrany práv nabytých v dobré víře. Soud k tomu uvedl, že rozhodnutí mohou být v daňovém řízení změněna, jestliže vyjdou najevo skutečnosti, které takovou změnu odůvodňují. Závěrem uzavřel, že Stanoviskem žalovaného nebylo přímo zasaženo do práv stěžovatele a žalovaný

byl v daném případě k vydání Stanoviska oprávněn. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel formálně opírá kasační stížnost o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. poukazuje na nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a rozsudek městského soudu dle jeho názoru též trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, a dále jinou vadou řízení před soudem, která má za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Obsahově námitky tomuto určení odpovídají. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Při posuzování důvodnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vycházel zejména z ustanovení § 82 s. ř. s., dle něhož *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo brozí-li jeho opakování.*

Je třeba zdůraznit, že městský soud se projednávanou věcí nezabýval meritorně, tedy se nevyjadřoval ke smyslu, účelu, prostředkům a důsledkům metodického řízení, a proto ani neprováděl stěžovatelem navrhané důkazy. Postupoval tak proto, že neshledal přímý zásah do práv stěžovatele prostřednictvím Stanoviska vydaného žalovaným, což je první z podmínek stanovených v ustanovení § 82 s. ř. s. To obsahuje několik podmínek, přičemž platí, že není-li byt' jen jediná z nich splněna, nelze ochranu podle tohoto ustanovení poskytnout. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 20. 9. 2006, č. j. 3 Aps 3/2005 - 139, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007 - 247, tato i všechna další citovaná rozhodnutí zdejšího soudu dostupná na www.nssoud.cz) je přitom zkoumání naplnění znaků nezákonného zásahu otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Neshledal-li městský soud přímý zásah do práv stěžovatele označeným Stanoviskem, žalobu správně rozsudkem zamítl. Kasační stížností napadený rozsudek tedy nelze shledat nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů proto, že městský soud v jeho odůvodnění nevysvětlil pojem „metodické řízení“, jak namítá stěžovatel.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli ani v otázce nepřezkoumatelnosti kasační stížností napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Stěžovatel ji spatřuje v tom, že podle názoru městského soudu není pro posouzení projednávané věci rozhodné, zda žalovaný byl či nebyl oprávněn k metodickému řízení, přičemž soud současně tvrdí, že žalovaný byl v daném případě oprávněn k vydání Stanoviska a že se jedná o prostředek metodického řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, *„za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci*

rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zaviněn.“ Dílčí nedostatky odůvodnění ve světle tohoto rozhodnutí nemohou způsobit jeho nesrozumitelnost, v této věci tím spíše, že primárním důvodem pro zamítnutí žaloby stěžovatele nebylo posouzení oprávnění žalovaného k metodickému řízení, nýbrž závěr soudu, že práva stěžovatele nebyla Stanoviskem jakožto nezákonným zásahem přímo zasažena. Stěžovateli je možno přisvědčit, že odůvodnění městského soudu k této otázce bylo možno rozvést podrobněji, avšak relativní stručnost v této části odůvodnění v žádném případě nezpůsobuje jeho nesrozumitelnost ve výše uvedeném smyslu.

Argumentaci stěžovatele, že rozsudek městského soudu je zatížen vadou mající vliv na jeho zákonnost, pokud nebyly provedeny stěžovatelem navrhované důkazy, lze také odmítnout jako nedůvodnou. Městský soud objasnil, že ačkoli se stěžovatel v žalobě velmi rozsáhle zabýval důvody, pro které je třeba na předmětné tabákové výrobky pohlížet pro účely spotřební daně jako na doutníky, předmětem tohoto řízení není posouzení této otázky. Tyto skutečnosti může stěžovatel učinit předmětem dokazování v řízení o žalobách proti rozhodnutím vydaným na základě napadeného stanoviska. Soudní řád správní rozlišuje mezi řízením v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, vedeným dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., a mezi řízením o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (část třetí, hlava druhá, díl třetí s. ř. s.). Každé z těchto řízení má jiné podmínky a jiný cíl, jsou zde zkoumány odlišné skutečnosti. Zatímco v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu soud na základě žalobních bodů prověřuje, zda napadené rozhodnutí (včetně všech v řízení učiněných úkonů) bylo vydáno v souladu se zákonem, řízení o ochraně před nezákonným zásahem je určeno pro ochranu proti nepřipustnému postupu správního orgánu, který nemá formu rozhodnutí, a proto by jinak zůstal bez možnosti obrany. Nejvyšší správní soud se vztahem uvedených řízení zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 - 42, kde k této otázce uvedl: „*Z ustanovení § 85 s. ř. s. plyne, že ve vztahu mezi žalobou proti rozhodnutí a žalobou proti nezákonnému zásahu správního orgánu má primát žaloba proti rozhodnutí a možnost úspěšně podat žalobu proti nezákonnému zásahu nastupuje teprve tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu. Účastník řízení tedy nemůže volit, kterou z těchto žalob bude považovat za výhodnější a které řízení bude žalobou iniciovat.“* Z rozsudku ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Aps 2/2006 - 95, pak vyplývá následující závěr: „*Prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 a násl. s. ř. s.) nelze podrobovat testu zákonnosti jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které zpravidla směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení.“*

Stěžovatel sám konstatoval (na str. 5 kasační stížnosti), že vůči němu byla jednotlivá daňová řízení zahájena a v těchto řízeních byla na podkladě napadeného Stanoviska vydána rozhodnutí. Stěžovatel pravomocná finální rozhodnutí napadl žalobami ve správním soudnictví, nepochybně tedy možnost využití této soudní ochrany. Je tedy zřejmé, že vydání a samotný obsah Stanoviska bude přezkoumán v rámci řízení o žalobách proti pravomocným rozhodnutím vydaným jako výsledek daňového řízení. V tomto řízení může stěžovatel úspěšně vznést námitky, dle nichž Stanovisko nebylo vydáno v souladu se zákonem a správce daně je neměl použít jako podklad v daňovém řízení. Na podporu těchto tvrzení je stěžovatel oprávněn navrhnout relevantní

důkazy, s nimiž je soud povinen se vypořádat. Pokud by stěžovatel byl v těchto řízeních o žalobách (která již probíhají, jak sám v kasační stížnosti zmiňuje) úspěšný, odstranil by tím logicky i důsledky žalovaným vydaného Stanoviska. Právě v rámci řízení o žalobách proti rozhodnutím správce daně vydaným na podkladě Stanoviska lze uplatnit většinu námitek uvedených v kasační stížnosti, tj. zda žalovaný vydáním Stanoviska porušil zásadu legality vyjádřenou v článku 2 odst. 3 Ústavy České republiky a nepřipustným způsobem zasáhl do práv stěžovatele, konkrétně do jeho práva na spravedlivý proces ve smyslu článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod; případně, zda žalovaný přinutil jemu podřízené orgány porušit zásady uvedené v § 2 odst. 1, 3 a 8 zákona o správě daní a poplatků.

Z výše uvedeného vyplývá, že Stanovisko nesplňuje všechny definiční znaky nezákonného zásahu dle ustanovení § 82 s. ř. s., nebylo tedy způsobilé přímo zkrátit práva stěžovatele, k tomu mohlo dojít nejdříve vydáním rozhodnutí o jeho daňové povinnosti. Městský soud proto rozhodl o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem v souladu se zákonem.

S tvrzením stěžovatele, že není podstatné, zda metodická a rozhodovací činnosti je v hierarchické struktuře žalovaného oddělena, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Stěžovatel v této souvislosti výslovně tvrdí, že podle jeho názoru je rozhodné, zda toto Stanovisko má dopad do řízení, která se stěžovatelem vedly žalovanému podřízené orgány. Toto tvrzení prokazuje, že stěžovatel si je vědom toho, že jeho práva a povinnosti byla zasažena v jednotlivých řízeních o doměření daně.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu důvodnými. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2009

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu